

Oktober 2005

Het fenomeen Wally

Statiekermis is al enkele maanden achter de rug. Toch wil ik even terug keren naar het plein dat 10 dagen lang duizenden bezoekers lokt en omgetoverd wordt in een bruisende muzikale arena, maar er voor de rest van het jaar maar belabberd bij ligt. Gelukkig komt daar in de nabije toekomst verandering in.

Ik had me voorgenomen de tiendaagse te openen en af te sluiten.

Zo kwam ik de eerste dag terecht bij Paul Michiels – één van mijn tijdsgenoten – die mij met “Forever Young” onmiddellijk in vervoering bracht. Ook mijn tafelgenoten Jean en Jeanine genoten duidelijk van zijn ijzersterk optreden.

Toch viel het mij op dat meerdere mensen voorbij het podium liepen zonder de Polle ook maar één blik te gunnen ... een schande. Bovendien was de publieke opkomst maar aan de magere kant. Mijn verjaardag kon echter niet meer stuk, want Polle, begeleid door een schitterend orkest, gaf zijn hele repertoire ten beste. Bovendien was de Franstalige apotheose op muziek van Jacques Dutronc een geweldige meevaller.

De afsluiter van de kermis, 10 dagen later, was andere koek.

Rechtstaande in een grote limousine en geflankeerd door twee bodyguards werd Eddy Wally via de Brugstraat naar het podium gevoerd. In een enig Aziatisch kostuum deelde hij kwistig eigenhandig getekende foto's uit.

Het applaus was overweldigend . Op de tenen moest je staan om een glimp van de “voice” op te vangen. Mij lukte het althans niet. Tenen iets te kort.

Wie ik wel zag waren Karin en vriendinnen.. Zij stonden op de eerste rij om hun idool in levende lijve te bewonderen.

En dan barstte het feestje los: “Shangai, amai, amai”. Iedereen zong mee, iedereen danste mee. Ook Karin. Zij had ondertussen haar “sakosj” rond mijn hals gezwierd en danste dat de stukken er vanaf vlogen. Haar “balustrade”, zo zei ze toch, was er nat van geworden. Zij die weten wat de “balustrade” van een vrouw is kunnen mij mailen. Het feest ging verder met “Ik zit in een vliegmasien” en “Serie”.

Den Eddy wist van geen ophouden. Naast mij deed een man zijn T Shirt uit en startte in bloot bovenlichaam een kusjesdans tussen de stoelen van het basketcafé. Geweldig!!

De bisnummers volgden elkaar op. Ondertussen werden Cisse en zijn medewerkers ten tonele gevoerd. Zij konden terugblikken op een alweer mooie tiendaagse. Eddy zelf kon in 't Kliekske dankzij Brigitteke zijn vochtverlies compenseren. En wij zongen verder “Shangai, amai, amai”.

Wat kan Eddy wat Polle niet kan? Is het zijn stem, zijn het zijn danseressen, is het zijn outfit of is het zijn vrouwtje? Ik weet echt niet waarom duizenden mensen steeds storm lopen voor deze zanger uit Ertvelde. Wie het weet, zegge het mij.

Maar één zaak is zeker: “De Wally” zal steeds een fenomeen blijven.

Nulleke